

CHRISTINA HESSELHOLDT

Jeg bryder mig ikke om: *kæk*. Jeg kan ikke høre ordet uden at se to hænder sætte en hat på snur i den tomme luft; *kæk*, og hænder sætter en hat på snur over et ansigt uden eksistens.

Alligevel købte jeg et par støvler, som netop fik mig til at føle mig *kæk* - jeg forlod butikken med de nye støvler på, mens uendelige par hænder satte hatte på snur. Det er **Bicker Boots**; de kostede 1300 kr., svarende til forskuddet (efter skat) på min anden roman *Det Skjulte* (Munksgaard/Rosinante, 1993). De er af brunt, meget blødt og naturligt skjoldet læder. De har gummisåler, der giver en lydløs gang, jeg er kommet til at sætte pris på. Det er tykke såler - ikke uden lighed med en tanks kædehjul. *Det*, tænkte jeg og betalte, *er støvler til at lægge land øde og invadere nyt*. Og det har jeg gjort. Foret er gult. I følge Kandinskij har gul „af-sindig ødsel kraft“.

På den tid havde jeg et ærinde i Y**. Jeg rejste dertil med tog - i mine støvler. Der blev taget venligt imod mig, men faciliteterne var ringe. Madrassen var frygtelig tynd, og gardinet var halvt revet i stykker. Desuden fandtes ingen nøgle til min dør. Det stormede. Der var mørkt helt ind til mig. Jeg gjorde gardinet fast til den bløde trævæg med tegnestifter og slap for mørket. Men nu stod gardinet som et fuldt sejl. Jeg kastede mig på sengen uden at tage støvlerne af, for vejret og rummet - eller snarere tanken om den lange tid jeg skulle tilbringe i dette rum - gjorde det nødvendigt for mig at føle mig *kæk*. Jeg tog en bog, men fik i de uger jeg var i Y** . dårligt åbnet den; en næsten fuldstændig sløvhed overvældede mig. Jeg lå i timevis og stirrede. Jeg kunne tænke, *nu henter jeg et æble i kælderen*, og først få rejst mig fem kvarter senere.

Jeg må passe på, sagde jeg højt, så snart jeg igen var alene, efter at have fået et glimt af en mand, som forvirrede mig ved at minde om een, jeg ikke kunne komme på, hvem var. Langt senere gik det op for mig, at han ligner Marie, jeg gik i skole med. Jeg ved ikke af at have haft en svaghed for hende. Hans hage sprang i

øjnene. Jeg sagde til ham, at med den hage kunne han skære sig vej gennem verden. Det slår mig nu, at mine støvler og hans hage er i familie. Jeg tog de afgørende skridt. Han gik ikke med hat, men han løftede ofte begge hænder og skubbede sit hår på plads.